

Công Cha Nghĩa Mẹ

Lê-Tuyết Anh-Thư

Tôi theo Cha Mẹ vượt biên, đúng hơn, là vượt biển, năm lần bảy lượt... Sau cùng, may mắn đến được bến bờ tự do tại Mã Lai vào năm 1978 và gia đình được qua Mỹ định cư từ giữa năm 1979.

Vào tháng 5 năm 1975, cha mẹ tôi bị cho nghỉ việc, ngưng dạy học tại một trường Trung học ở tỉnh An Giang. Tôi cam lòng bỏ học, ở nhà chờ chuyến vượt biên, vượt biển. Nếu cứ tiếp tục học, lỡ đến ngày N nghỉ ngang hoặc xin phép nghỉ thì dễ bề việc.. Do vậy, khi đến Mỹ, ba má mới bắt đầu dạy tôi học lại tiếng Việt. Tôi cố trau giồi, đọc sách, đọc báo, xem phim truyện... đến nay tiếng mẹ đẻ của tôi được nhiều bà con khen. Nay cố gắng tập viết truyện, tôi vô cùng ngại. Nhưng tôi thấy phải cố viết, một là để nói lên phần nào công lao cực khổ của các bậc mẹ cha, hai là vì sự khổ nghèo của bà con, đồng bào tại quê nhà Việt Nam, mà tôi đã chứng kiến, đã nhìn thấy, đã so sánh, trong dịp cùng mẹ về thăm lại quê hương, năm qua.

Tôi đã biết thương yêu cha mẹ. Sau khi lập gia đình, có con nhỏ, lo liệu, thức khuya dậy sớm... tôi càng hiểu rõ thêm công lao của cha mẹ. Và, nhất là chuyến về thăm quê hương, sự thương tưởng càng lớn thêm hơn, tôi đã thay đổi hẳn quan niệm sống của mình.

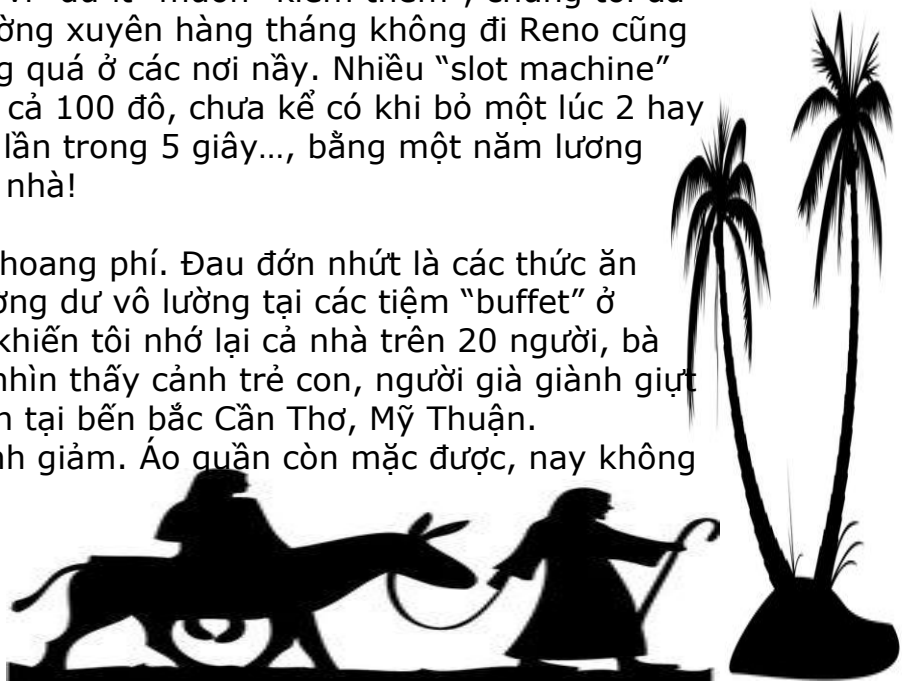
Tôi đã may mắn có tất cả. Mấy hôm nay, cả nhà buồn lắm, vì thiếu đi con Lucky gốc Pekingese xinh xắn của chúng tôi. Chúng tôi quyết định cho nó, để bỏ đi phần nào mặc cảm xài sang, tốn tiền cho nó, hàng tháng đi tắm gội tại tiệm sửa sắc đẹp của "chó", hay bao lần cho nó vào "bệnh viện... chó", khi nó bị bệnh, trong lúc bà con tôi bên nhà chưa được vậy. Và, dù đang mùa hè, chúng tôi chỉ còn lo tưới sân cỏ thôi, thay vì tốn quá nhiều tiền như trong bao năm qua, nào mua trồng lên rồi nhổ, rồi trồng rồi bỏ biết bao loài bông hoa quanh nhà. Ôi, mình dư dả quá! Súc vật, cây cỏ ở đây còn sướng hơn con người tại quê nhà.

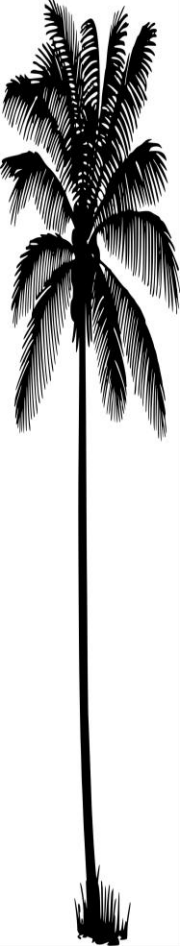
Chúng tôi đã rất thích đi du lịch, nào "tours" Âu Châu, Á Châu và cả "cruise", vui sướng vô cùng. Đặc biệt hơn, vì "dư ít" muốn "kiếm thêm", chúng tôi đã "thua" nhiều với vé số Lotto. Thường xuyên hàng tháng không đi Reno cũng đi Las Vegas... Ôi, tiền bạc rẻ rúng quá ở các nơi này. Nhiều "slot machine" kéo mất đi một lần 5, 10, 25 hay cả 100 đô, chưa kể có khi bỏ một lúc 2 hay 3 "coin". Ôi, 200 đô mất hút một lần trong 5 giây..., bằng một năm lương của một "cousin" tôi dạy học bên nhà!

Ôi, mình đã phung phí quá!

Chúng tôi đang cố lần hồi bỏ bớt hoang phí. Đau đớn nhất là các thức ăn thừa thải, "đói mắt no lòng", thường dư vô lường tại các tiệm "buffet" ở Reno, Las Vegas, hay ở mọi nơi, khiến tôi nhớ lại cả nhà trên 20 người, bà con tôi đãi chỉ một con gà, hoặc nhìn thấy cảnh trẻ con, người già giành giật miếng xương, cơm thừa, canh cặn tại bến bắc Cần Thơ, Mỹ Thuận.

Chuyện "shopping" cũng cam đành giảm. Áo quần còn mặc được, nay không

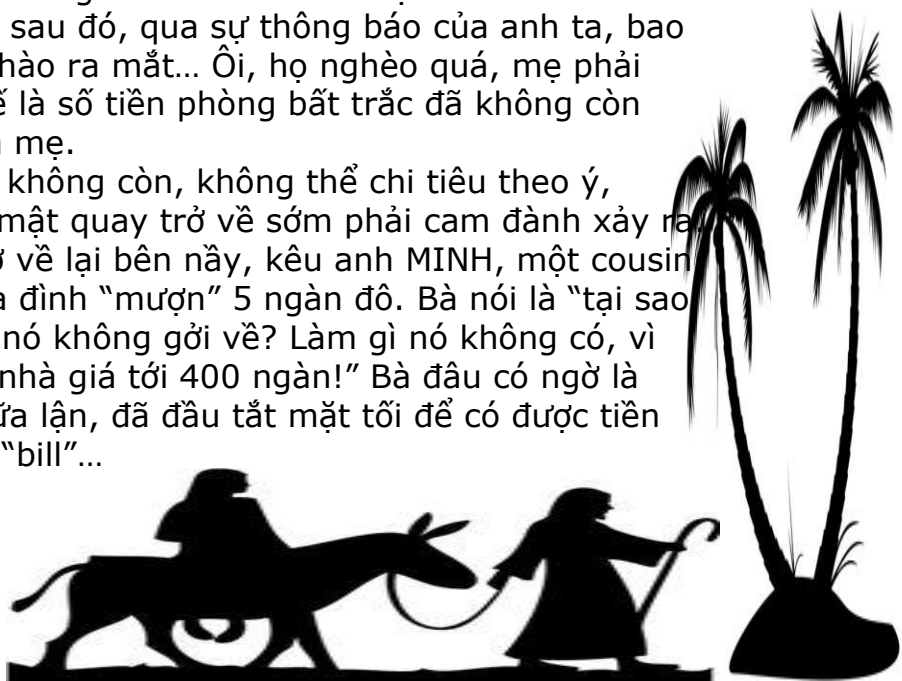

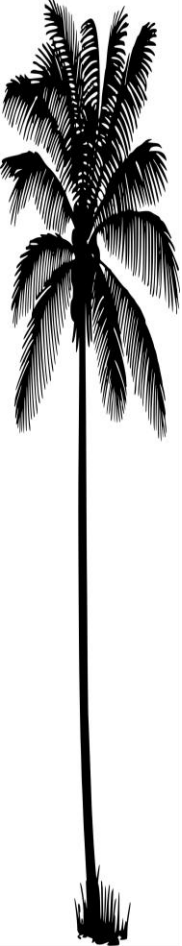
đành dùng làm giẻ lau, không đành bỏ thùng rác hoặc vô bọc chờ cho "Good Will", khi nghĩ lại bao cảnh rách rưới trước mắt của biết bao người ở quê nhà. Trờ lại chuyện "công cha nghĩa mẹ", ngược dòng thời gian, khi chúng tôi vừa lớn lên tại xứ sở thoả thích vui chơi, đầy vật chất này, ngày ngày vui đùa đi học, có đủ thứ, ăn uống phủ phê tại trường, tại nhà. Vào "weekend", nghĩ rằng phải được cha mẹ dẫn đi chơi, đi shopping... để có dịp đấu láo, kể chuyện vào sáng thứ hai tại trường, chúng tôi đã luôn trách móc, nhằn nhện cha mẹ đã "ham tiền" lẫn xả đi làm "overtime", có khi cả 2 ngày thứ bảy và chủ nhật! Giờ đây mới thấy rõ, khi xưa ấy, cha mẹ tôi phải làm cả 7 ngày một tuần, để có tiền xoay trở, lo liệu cho tương lai tụi tôi và còn lo phụ giúp các bà con, chú bác, cô dì chúng tôi tại quê nhà. Hay cả việc cha mẹ tôi hy sinh hạnh phúc của riêng mình, cam chịu kẻ làm ngày, người làm đêm, mà chúng tôi thường gọi Sun và Moon, để có thể thay phiên nhau lo giữ gìn chăm sóc chúng tôi. Suốt cả tuần cha mẹ tôi không gặp nhau, vì cha "start" từ 6 giờ sáng, "đi cà" tới 4 giờ chiều, mẹ từ 3 rưỡi chiều tới 12 giờ đêm, chưa kể có trên năm rưỡi cha làm 2 "jobs".

Kỳ theo mẹ về thăm quê nhà, với tầm hiểu biết phần nào, tôi thấy mẹ âu sầu, khi nghe thấy những lời "bóng gió" của bà con mỗi lần nhận xấp tiền Việt Nam của mẹ trao tặng, mà không phải là tiền đô-la Mỹ. Nào là "Việt kiều dỏm", nào là "Việt kiều gì không có đô-la, mà xài tiền lẻ nội hoá?". Biết bao cho vừa, cho đủ?!...

Trước khi chuẩn bị về, chúng tôi đã nghe rõ, cha mẹ bàn kỹ, nào cho ai, cho ai, bao nhiêu, bao nhiêu, thêm thêm, bớt bớt sao cho tròn trịa với túi tiền dành dụm bao năm... Đó là tiền mồ hôi, sức lực của cha mẹ chúng tôi tuôn đổ ra. Chúng tôi không buồn trách ai cả, mà càng thấy thương thêm sự thiếu thốn, sự nghèo khổ của các thân nhân. Mẹ đã bí mật đi book vé máy bay trở lại Mỹ sớm hơn 4 ngày, vì số tiền túi mang theo đã thật sự cạn queo. Có biết bao việc phải chi tiêu, phân chia thêm không ngờ, không tính trước được. Như... khi về lại Long Xuyên, bất chợt kêu một chiếc xe lôi đạp, mà người đạp xe là một học trò của mẹ. Các tiếng gọi nhau, mừng mừng, tủi tủi, nào cô, nào trò trong bao tất nghẹn và nước mắt. Chiều lại, anh ta dắt cả vợ, cả con đến thăm trong các quần áo không lành lẽ... Thế là mẹ làm sao đành lòng làm ngơ được!. Rồi các ngày sau đó, qua sự thông báo của anh ta, bao học trò cũ của mẹ, của cha đến chào ra mắt... Ôi, họ nghèo quá, mẹ phải tiếp hơi họ đôi chút, đôi chút. Thế là số tiền phòng bắt trắc đã không còn nữa. Tất cả ngoài dự tính của cha mẹ.

Dù bà con có níu kéo, tiền dự trữ không còn, không thể chi tiêu theo ý, không thể ăn bám, thế là việc bí mật quay trở về sớm phải cam đành xảy ra. Một người bà con nhắc mẹ khi trở về lại bên này, kêu anh MINH, một cousin của tôi, "phải" mau gởi về cho gia đình "mượn" 5 ngàn đô. Bà nói là "tại sao nói hoài, hỏi hoài, nhắc hoài, mà nó không gởi về? Làm gì nó không có, vì nghe đâu, hiện nó mới mua ngôi nhà giá tới 400 ngàn!" Bà đâu có ngờ là anh ta phải trả góp tới 30 năm nữa lận, đã đầu tắt mặt tối để có được tiền "down", giờ, hằng tháng phải trả "bill"...

Tôi luôn bị hỏi gặng "Chà! Nhà tụi bây giàu quá há, có tới 5 xe hơi?" Những người bà con đâu có hiểu, sáng ra, cả cha mẹ và ba chi em nhà tôi tũ ra 5 ngả để đi làm, đi học. Đi cũng như về, giờ giấc khác nhau, chỗ nơi khác nhau, riêng lẻ, không ai đi chung với ai được. Cha mẹ cũng khổ sở lắm, khi các đồng nghiệp cũ bên nhà nghĩ là "cha mẹ tôi không thể không giàu", vì ông bà là thầy, là cô, giỏi và khá hơn bao đứa học trò cũ. Vậy mà chúng gởi thư, gởi hình về nói là chúng đã giàu có lắm lắm. Hình chụp với áo quần bảnh bao, cà vạt, đồ lớn... đứng trước các nhà bự, "villa", "château", bên cạnh các xe cadillac, mercedes. Bạn bè cũ đâu có ngờ, đó là đám tuổi trẻ "bụi" nói dóc lấy le, khoe xe với cộ... làm khổ cho cha mẹ tôi, khổ cho thầy cô "giỏi" mà thua học trò... "dở" khi xưa. Nào mấy ai tin cho, nên về mặt không mấy vui mỗi khi nhận số tiền giúp quá ít từ cha mẹ tôi.

Ôi, cha mẹ ơi, tụi con vừa đủ lớn, vừa hiểu đặng, càng thương cha mẹ hơn. Các bạn ơi, tụi mình đã nghe hoài và đã hiểu câu ca dao này:

Công cha như núi Thái Sơn,

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra.

Nhưng , thưa các bạn, thử nghĩ xem, núi Thái Sơn nào đây, tại đâu, bao cao, mà so sánh được với công lao của Cha? Có chăng một núi Thái Sơn ở Trung Quốc không cao mấy, không so bì được đỉnh Everest cao nhất thế giới, trong rừng Hy-Mã-Lạp-Sơn, mà bao lần con người đã leo trèo tới đỉnh. Vậy, Thái Sơn còn quá thấp, quá thấp, làm sao sánh được với công ơn Cha?

Còn nghĩa Mẹ thì dài dằng dặc khôn lường, nước trong nguồn nào mà không thể cạn, thì làm sao sánh được với nghĩa sinh dưỡng của Mẹ?

Và, chúng ta càng lớn, càng hiểu công ơn sinh thành, dưỡng dục của Cha Mẹ vô cùng, vô tận, khổ cực không gì so, đo, sánh được, ngay cả việc tạm ví với biển rộng, trời cao... Ôi, không thước nào đo thấu đâu, hăng hà sa số lặn...

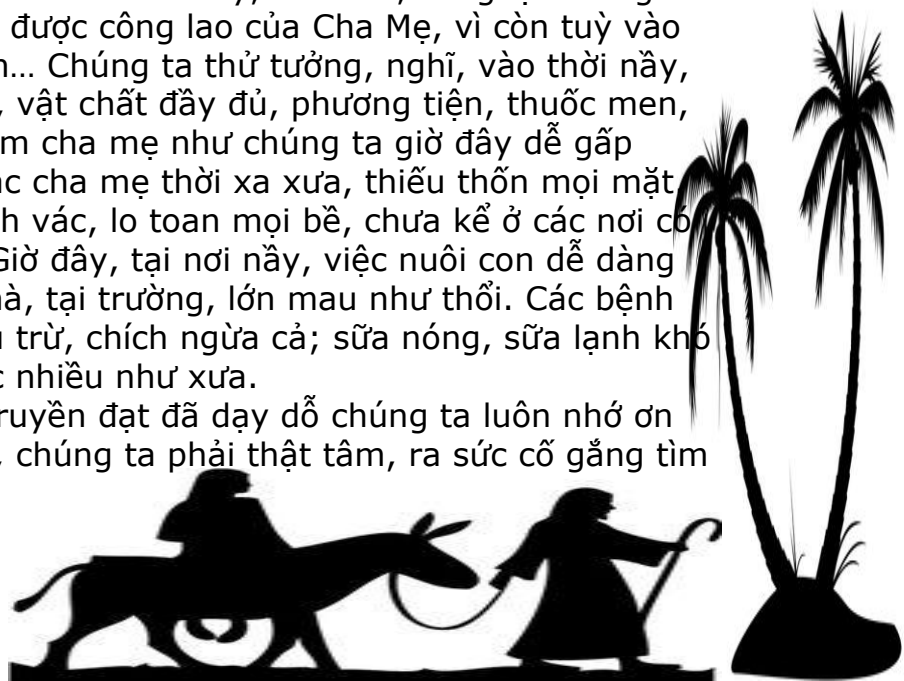
Thật vậy:

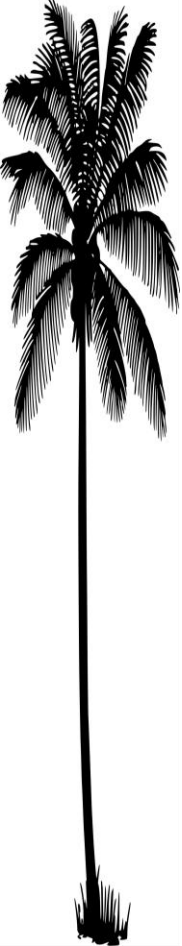
Lên non mới biết non cao,

Nuôi con mới biết công lao mầu từ.

Giờ, có làm cha mẹ, tụi mình mới thấu rõ, hiểu thêm sự cực khổ vô lường của Cha Mẹ. Nhưng một lần nữa, câu ca dao này, theo tôi, cũng lại không thể nói được, giúp ta hiểu đầy đủ được công lao của Cha Mẹ, vì còn tùy vào thời gian, hoàn cảnh, phương tiện... Chúng ta thử tưởng, nghĩ, vào thời này, không gian này, xã hội văn minh, vật chất đầy đủ, phương tiện, thuốc men, khoa học tiến bộ... nên các bậc làm cha mẹ như chúng ta giờ đây dễ gấp trăm, gấp ngàn lần, so với các bậc cha mẹ thời xa xưa, thiếu thốn mọi mặt. Bậc cha mẹ phải bưng chài, gánh vác, lo toan mọi bề, chưa kể ở các nơi có khổ nạn chiến tranh triền miên. Giờ đây, tại nơi này, việc nuôi con dễ dàng quá. Con trẻ nô đùa, no đủ tại nhà, tại trường, lớn mau như thổi. Các bệnh ngặt nghèo, như polio... được tiêu trừ, chích ngừa cả; sữa nóng, sữa lạnh khó gây bệnh tiêu chảy gây chết chóc nhiều như xưa.

Các lời chỉ giáo, các châm ngôn truyền đạt đã dạy dỗ chúng ta luôn nhớ ơn cha mẹ. Muốn đền đáp phần nào, chúng ta phải thật tâm, ra sức cố gắng tìm

đủ mọi cách làm vui lòng cha mẹ, muôn ngày như một, mới mong đáp đền lại công lao trời biển của cha mẹ.
Hiểu được như vậy, đang ở Mỹ, dù bận bịu tới đâu, tôi vẫn không nhận mỗi năm chỉ có một “Ngày của Mẹ” và một “Ngày của Cha”, mà tất cả suốt năm, mỗi ngày, mỗi giây phút, với tôi, Mẹ Cha là trên hết, trên hết, là tất cả, tất cả.
Mãi mong các bạn cũng nghĩ như tôi.

Lê-Tuyết Anh-Thư
(viết nhân ngày của Mẹ, của Cha)

